

בתי המשפט

תק 002159/07

1 בית משפט לתביעות קטנות פ"ת

בפני כב' השופט (בדימוס) שטרסמן גבריאל

2

בעניין: 1. תמי כהן ת. ז. 54566344

2. חתון כהן ת. ז. 46393633

התובעים

נגד

1. עיריית פתח תקוה

2. הדס חברת עורכי דין

הנתבעים**פסק דין**

3

התביעה

5

1. בפרשה זו הושחתו מלים לרוב בכתבי טענות וניתן לסכמה במלים ספורות: 6
 למכוניתה של התובעת נרשם דו"ח חניה בפתח תקוה. נפתחו נגדה הליכי 7
 הוצאה לפועל, בהם הסתבכה גם אמה, לאחר הפעולות המשפטיות 8
 שהנתבעת מס' 1 (להלן העירייה) נקטה נגד התובעת בעזרת הנתבעת 9
 מס' 2 (להלן החברה הגובה), חברת עורכי דין הגובה חובות בעבור עיריית 10
 פתח תקוה. 11

12

2. עד מהרה נתברר, כי מדובר בדו"ח שגוי, שנבע מרישום לא נכון של מספר 13
 המכונית, שלגביה הוטל הקנס. 14

15

3. התובעות שטחו בבית המשפט, הן בכתב התביעה והן בדיון בעל פה, את 16
 ההטרדות של הנתבעות כלפיהן, את מצוקתן הנפשית במרוצת הטיפול, 17
 את מחדליהן בגילוי הטעות בשלב מוקדם יותר, את הליכי הוצאה לפועל 18
 נגדן ולמעשה את חוסר הקשב וההתייחסות האנושית כלפיהן לאחר 19
 שהתובעת חזרה והיפנתה את תשומת לבן לטעות שלהן ברישום הדו"ח. 20

21

1	4.	תחילת הפרשה עוד בספטמבר 2000, כשנרשם דו"ח למכונית בגין חניה
2		שלא כדין ברחוב סלומון בפתח תקוה. עקב טעות ברישומה של ספרה
3		אחת בדו"ח הפקח, נרשם הדו"ח למכוניתה של התובעת, במקום למכונית
4		שחנתה שם שלא כדין.
5		
6	5.	בספטמבר 2005 נדרשה התובעת לשלם קנס של 199.50 ₪ בגין חניה
7		שלא כדין ב-21.9.2000. למרות שבשיחה בעל פה הובטח לתובעת, כי
8		טענתה שמדובר בטעות תיבדק, קיבלה התראה נוספת ב-6.11.2005 ובה
9		כבר גדל הקנס ל-203 ₪.
10		
11	6.	הקנס המקורי שנרשם בשנת 2000 היה 108.50 ₪.
12		
13	7.	ב-23.3.2006 הודיעה החברה הגובה לתובעת, כי הקנס נסק ל-311.50
14		₪ ובהודעה התראה, כי אם הקנס לא ישולם תוך שבעה ימים, יעוקלו
15		מטלטליה של התובעת.
16		
17	8.	ב-11.4.2006 הודיעה התובעת לחברה הגובה במכתב מפורט וברור,
18		שמעולם לא קיבלה את הדו"ח המקורי וכי אין כלום בין מכוניתה לבין
19		הרישום השגוי של הקנס. במכתבה ביקשה התובעת לבטל את הדו"ח.
20		
21	9.	ב-17.7.2006 התכבדה החברה הגובה והשיבה לתובעת בכתב על
22		השגותיה בחודש אפריל.
23		
24	10.	במכתב זה לא התייחסה החברה הגובה אף במלה אחת לגופן של טענות
25		התובעת. יש במכתבה של החברה הגובה הלכות משפטיות ודברי עורכי
26		דין מלומדים, שראו לנגד עיניהם סעיפים יבשים ולא בני אדם חיים
27		ונושמים, שמצוקתם רבה על שום התנהגות ביורוקרטית עיקשת של רשות
28		שלטונית.
29		
30	11.	ב-30.8.2006 חזרה התובעת וכתבה לחברה הגובה ושיינה באזניה את
31		השגותיה.

	1
12. ב-28.9.2006 התכבדה החברה הגובה והודיעה לתובעת, כי בקשותיה לקבל אישורים על משלוח הדו"ח בשנת 2000, הועברו לעיריה.	2
	3
	4
13. התובעת לא הצליחה לקבל את האישור על משלוח הדו"ח במסגרת מאמציה בחודשיים שלאחר קבלת מכתב זה.	5
	6
	7
14. ב-8.11.2006 פקעה מן הסתם סבלנותן של הנתבעות: המעקל שמעון רביבו הגיע לביתן של התובעות והשאיר על הדלת הודעה בדבר "ביצוע פעולה בכוח ודו"ח על עיקול מטלטלין" ובו נרשם בכתב יד שיש לשלם את החוב תוך שבעה ימים.	8
	9
	10
	11
	12
15. פניותיה של התובעת לחברה הגובה בנדון לא נענו.	13
	14
16. ב-5.12.2006 הודיעה החברה הגובה לתובעת כי החוב כבר הגיע ל-493.50 ₪ וכי אם החוב לא יסולק "מיד", יופעל נגד התובעת צו פריצה ללא הודעה נוספת.	15
	16
	17
	18
17. נוכח מצוקתה פנתה עתה התובעת למנהל רשות החניה של עיריית פתח תקוה וגוללה לפניו בכתב את כל הפרשה.	19
	20
	21
18. השלב הבא היה מימוש איומי הנתבעות כלפי התובעת: ביום 11.1.2007 הופיעו "גובים גברתנים" בבית התובעת ונקשו על דלת הדירה. ילדתה בת ה-12 של התובעת היתה בבית לבדה והיא לא פתחה את הדלת מפחד כששמעה את הנקישות. הגובים, ובראשם הגובה רביבו הנ"ל (לטענת התובעת, שהחברה הכחישה אותה), שידעו כי בדירת התובעת נמצאת בתה הקטינה בלבד, פנו לדירה סמוכה, בה מתגוררת אמה של התובעת. האם אלמנה חולנית בת 72. הגובה התפרץ לדירתה כשפתחה את הדלת והורה לעובדיו לעקל חפצים, שהרי היא אמה של התובעת החייבת כביכול. כך טענה התובעת.	22
	23
	24
	25
	26
	27
	28
	29
	30
	31

19.	אמה של התובעת צעקה ונתקפה היסטריה ולאחר חילופי דברים עזבו הגובים את דירתה. התובעת החרדה לקחה את בתה ועברה עמה להתגורר בבית אחותה בראשון לציון (היא עצמה מתגוררת בחולון).	1
		2
		3
		4
20.	ב-14.1.2007 פנתה התובעת לעיריה, שם הופנתה על ידי מזכירתו של ראש העיריה למנהל רשות החניה אך זה סירב לקבלה. התובעת עמדה על בדיקת רישום הדו"ח המקורי ואז נתברר, כי הדו"ח נרשם למכונת אחרת, שמספרה קטן בספרה אחת ממספר מכונתה של התובעת.	5
		6
		7
		8
		9
21.	עם הגילוי הודיעה מזכירה בלשכת ראש העיריה לחברה הגובה לחדול מהליכי ההוצאה לפועל נגד התובעת.	10
		11
		12
22.	כאילו לא די בזיון וקצף, הודיעה עתה החברה הגובה לתובעת שהתובע העירוני החליט "לפנים משורת הדין" להפחית את תוספת הפיגורים ולהעמיד את הקנס המקורי שנרשם לתובעת על 108.50 ₪. אך לזה הוסיפה הנתבעת "הוצאות" בסך 808.50 ₪, כך חובה של התובעת הועמד עתה, "לפנים משורת הדין", כזכור, על 917 ₪.	13
		14
		15
		16
		17
		18
23.	התובעות סיכמו את כתב התביעה בדרישה לחייב את הנתבעות בפיצוי בגין עגמת נפש, טרדה ובזבוז זמן, חרדות והוצאות כספיות. נוכח הנסיבות המפורטות טענו עוד, כי ראוי להטיל על הנתבעת הוצאות עונשיות כדי להרתיע אותן ושכמותן ולמנוע מהן בעתיד "לפעול בצורה דרקונית כנגד אזרחים תמימים גם לאחר שהוכח להן באופן ודאי שמדובר בטעות."	19
		20
		21
		22
		23
		24
24.	בית המשפט מציין בשלב זה, כי כל אחת מטענותיהן של התובעות מגובה היטב במסמכים.	25
		26
		27
		28
		29
		30
		31

ההגנות

	2
25. ניכר בעליל, כי כתבי ההגנה של הנתבעות הוכנו תוך תיאום מלא.	3
	4
26. התיאום מלא עד כדי כך, שניכר בעליל שהעמוד הראשון כולו הוזן מאותה תוכנה ממוחשבת. לא זו בלבד שזהות המלים והסעיפים מלאה, אלא שאף צורת ההדפסה, אותה הדפסה היא. עד כדי כך תואמה עמדת הנתבעות, ששתיהן מכנות את עצמן "הנתבעת" בפתח כתב ההגנה, לא "הנתבעת מס' 1" ו"הנתבעת מס' 2", כפי שבית המשפט היה מצפה שייעשה.	5 6 7 8 9
	10
27. גם בהמשך כתב ההגנה של העיריה הזהות בין האמור בו לבין סעיפי ההגנה של החברה הגובה הולמים זה את זה כשתי טיפות מים.	11 12
	13
28. שתי הנתבעות מטיחות בתובעות האשמות בוטות וקשות ולמעשה מעבירות את כדור ההתמודדות בפרשה זו למגרשן: הן האחראיות למה שקרה להן ואין להן להלין אלא על עצמן. בעיקר מכוונים הדברים כלפי התובעת.	14 15 16 17
	18
29. העיריה אף גלשה לעלבונות אישיים, תוך ציטוט מצוואתו של המלך ינאי לשלומציון אשתו והסתמכות עליה כדי לבשר לבית המשפט זה, כי "התובעת היא צבועה, משתלחת, דורשת מן הנתבעות לגלות סטנדרט התנהגות אוטופי המצופה ממלאכי שרת" וכל זה בעוד הן, התובעות, "גרמו בידיהם (כך!) שלהן לנזקים הנטענים."	19 20 21 22 23
	24
30. בהמשך מודה העיריה, כי "מתוך טעות בתום לב" הוזן מספר הרישוי של מכוניתה של התובעת בדרישות העיריה לתשלום הקנס. מי שאשם שהטעות לא תוקנה, כך עולה שחור על גבי לבן מכתב ההגנה של העיריה, היא התובעת, "שהתעלמה ממכתבי ההתראה שקיבלה לפני נקיטת צעדי ההוצאה לפועל נגדה."	25 26 27 28 29
	30

31.	רק בספטמבר 2006 הודיעה התובעת לעיריה, כי היא אינה הבעלים של המכונת שנרשם לה הדו"ח ועל פי דרישתה הוסר עיקול המטלטלין נגדה. גם הדו"ח בוטל, נאמר בסעיף 15 לכתב ההגנה.	1	2	3	4
32.	כמו כן הפנתה העיריה את התובעת לחברה הגובה בכל הנוגע לטענותיה לגבי התנהגות הגובים בביתה ובבית אמה.	5	6	7	8
33.	עיקר טענתה של העיריה כלפי התובעת היא, כי לא העירה לעיריה דבר וחצי דבר בתגובה למכתבי התראה שקיבלה במרוצת השנים 2001 ו-2002.	9	10	11	12
34.	העיריה צירפה לכתב הגנתה מסמכים המאשרים את דבר משלוח ההתראות לתובעת בדואר רשום.	12	13	14	15
35.	החברה הגובה טענה בכתב הגנתה, כי העיריה – שלא ידעה דבר על הטעות ברישום מספר הזהוי של מכונת התובעת – העבירה את הדו"ח נגד התובעת לידי החברה הגובה רק ב-7.3.2006.	15	16	17	18
36.	בהמשך כתב הגנתה טענה החברה הגובה, כי פעלה על פי הנחיות העיריה וכי כל פעולותיה היו כדין. בין היתר הכחישה החברה הגובה את טענותיה של התובעת לגבי העיקול ברישום וכינתה אותן "בדיה" (סעיף 17 לכתב ההגנה). הליכי הגביה הופסקו על פי הנחית העיריה רק בינואר 2007.	19	20	21	22
37.	כמו כן הכחישה החברה הגובה את טענות התובעות בדבר התנהגות הגובים בבית אמה של התובעת ואף טענו שהתובעות טעו בזיהוי הגובה (סעיף 26 לכתב ההגנה).	23	24	25	26
38.	אשר להליכי העיקול ביום 8.1.2007, הצהיר מר יוסי הראל, גובה מטעם הנתבעת מס' 2, כי היה זה הוא שהגיע לבית התובעת אחרי הצהרים, עם מלווה אחד, צלצל בדירת אמה של התובעת, לא נכנס לדירתה והוא רק	27	28	29	30
					31

1	ביקש ממנה לברר היכן דירתה של התובעת. מכיוון שמדירתה של
2	התובעת לא היה מענה, הדביק על הדלת את ההתראה לפני פריצה וציין
3	את מספר הטלפון הנייד שלו לצורך בירורים.
4	
5	39. המצהיר מר הראל העיד בבית המשפט וחזר על דבריו בתצהיר.
6	
8	דיון
9	40. התנהגותה של העירייה לקתה בכל המובנים בפרשה זו. תעיד על כך
10	במיוחד העובדה, שרק ב-25.7.2007, קרוב לחודש לאחר הגשת תובענה
11	זו, התכבדה לבשר לתובעת שדו"ח החניה נשוא פרשה זו בוטל ב-
12	19.7.2007, גם זה לאחר הגשת התביעה.
13	
14	41. יתר על כן, העירייה גילתה עזות מצח בלתי נסבלת, כאשר הודיעה
15	לתובעת ב-8.2.2007, כשלושה שבועות לאחר שכבר ידעה על הטעות
16	ברישום הדו"ח למכוניתה כביכול, שהיא עושה לה טובה ו"לפנים משורת
17	הדין" היא מפחיתה את סכום הקנס לגובהו במקור ועוד העזה להוסיף עליו
18	הוצאות.
19	
20	42. התובעת לא התייחסה לטענותיהן של הנתבעות, כאילו במרוצת השנים
21	2001 ו-2002 שלחו לה התראות בגין אי תשלום הקנס והיא התעלמה
22	מהן. כאמור, הנתבעות הוכיחו את משלוח ההתראות הללו ברישומים
23	שצורפו לכתבי ההגנה.
24	
25	43. ברם אין בפי הנתבעות כל הסבר, לא בכתבי ההגנה ולא בדברי נציגיהן
26	בבית המשפט, מדוע לא עוכבו כל הליכי ההוצאה לפועל עוד בספטמבר
27	2005, כאשר התובעת הפנתה את תשומת לבו של מר רזיאל במחלקת
28	הפיקוח של העירייה, שהבטיח לה כי "הנושא ייבדק".
29	
30	44. עובדה היא, שדבר לא נבדק עד לביקורה הנסער של התובעת במשרדו
31	של ראש העירייה.

	1
45. יתכן שאמה של התובעת גילתה סערת רגשות מופרזת נוכח ביקורו של	2
הגובה בדירתה. "מופרזת" לפי אמות המידה של גובה בעל מידות גופניות	3
רציניות – הוא העיד בבית המשפט – שעיסוקו לעקל את רכושו של הזולת.	4
	5
46. ברם עניין לנו באשה מבוגרת שאינה רגילה בביקורים מעין אלה, שאינה	6
חייבת דבר לרשויות ושבנסיבות העניין עלולה ללקות במכה קשה יותר	7
מחרדה והיסטריה.	8
	9
47. עניין לנו בפרשה זו ברשויות אטומות לב, דבקות בבירוקרטיה שאף לא	10
העלו על דל שפתותיהן או על כתבי ההגנה שלהן, לבקש סליחה מן	11
התובעות על מה שעוללו להן.	12
	13
48. אכן, עוללו גם עוללו, למרות הטענות המתחסדות בכתבי ההגנה,	14
שהתובעות "לא הוכיחו נזק". הרי בנסיבות העניין מדובר בטענה בלתי	15
אנושית בעליל. מי שבאים לעקל את רכושו, עלול להיפגע פגיעה נפשית	16
קשה, לבטח כשהעיקול מוצדק, לא כל שכן כשאינו לו כל הצדקה.	17
	18
49. יתר על כן, בית המשפט ציפה מרשויות כמו עירייה של עיר ואם בישראל	19
ומחברת עורכי דין (!) שלפחות יגלו לבית המשפט מה אירע עם אותו פקח	20
שרשם את הדו"ח השגוי לתובעת. האם עודנו ממשיך בעבודתו? האם	21
עודנו ממשיך לרשום דו"חות שגויים לבעלי מכוניות? האם ננזף? האם	22
מישהו הסביר לו ולפקחים רבים שכמותו, שאזרחים במדינה חופשית, יש	23
להם כבוד זכויות ושאינו לפגוע באלו אלא על פי דין?	24
	25
	מסקנות
	27
50. התובעות הוכיחו את תביעתן כיאות מבחינה עובדתית.	28
	29
51. לאור כל האמור לעיל, כולל התנהגות בעלי הדין ועמדת הנתבעות, פוסק	30
בית המשפט שדין התביעה להתקבל.	31

	1
52. התובעת ואמה תבעו את מלוא הסכום שבסמכותו של בית משפט לתביעות קטנות לפסוק.	2
	3
	4
53. חרף חומריתה של הפרשה, כפי שבית משפט זה רואה אותה, לדעתו הסכום מופרז למדי.	5
	6
	7
54. גם בית משפט המבין ללבן של התובעות בפרשה זו והסבור כי הרשויות הנתבעות נהגו בהן ברשלנות ובחוסר אמפטיה מעורר שאט נפש, הייב לאמוד את ראש הנזק של עגמת נפש באמות מידה סבירות.	8
	9
	10
	11
55. שיעורו של הנזק הלא ממוני צריך שייעשה על דרך הערכה, כשהדבר נתון לשיקול דעתו של ביהמ"ש, תוך מתן משקל מסוים לנכונות הצדדים להגיע לפשרה (ע"א 8910/05 א. אדמון בע"מ ואח' נ' וינבלט ואח', פסק דין של בית המשפט העליון מיום 20.9.07, נתפרסם באתר בתי המשפט).	12
	13
	14
	15
	16
56. בתום הדיון בבית המשפט הביע נציג החברה הגובה נכונות לקבל פסק דין של פשרה של בית המשפט, אך נציג העיריה, לאחר שנועץ ביועצת המשפטית של העיריה, סירב.	17
	18
	19
	20
57. הנתבעת מס' 1 עירית פתח תקוה תשלם לתובעת 5,000 ₪.	21
	22
58. הנתבעת מס' 2 חברת עורכי הדין הדס תשלם לתובעת 3,000 ₪ ולאמה של התובעת 2,000 ₪.	23
	24
	25
59. סכומים אלה ישאו ריבית כדין והצמדה מיום 8.11.2006 ועד לתשלום המלא בפועל.	26
	27
	28
60. כמו כן תשלם העיריה לתובעת הוצאות משפט בסך 1,000 ₪. סכום זה ישא ריבית כדין והצמדה מיום הגשת התביעה ב-1.7.2007 ועד לתשלום המלא בפועל.	29
	30
	31

	1
61. הנתבעת מס' 2 תשלם לתובעת 800 ₪ הוצאות משפט ולאמה של התובעת 1,000 ₪.	2
	3
	4
62. גם סכומים אלה ישאו ריבית כדין והצמדה מיום הגשת התביעה ב-1.7.2007 ועד לתשלום המלא בפועל.	5
	6
	7
	10 ⁸
המזכירות תשלח מיד בדואר רשום את פסק הדין לכל הצדדים לפי כתובותיהם התשומות בכתבי בי דין.	
	13
ניתן היום כ"ג בחשון תשס"ח, 4 בנובמבר 2007, בלשכה, בהיעדר הצדדים.	
	15
	16
ג. שטרסמן	17
	18
שטרסמן גבריאל 002159/07-54678313	
שופט (בדימוס)	20
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה	